

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Orationibvs Variis, Et Ignitis aspirationum iaculis ad Deum, Deiparam
Virginem Mariam, cæterosq[ue] Sanctos - exercitijs item diuersis, tum
maximè Paßionis Dominicæ, eiusq[ue] matris, refertißimus

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Actio gratiaru[m] pro cruciatu & angustia Deipar[a]e Virginis qua
æstuabat, du[m] prædilectus natus eius post truculenta[m]
capituatione[m] crudelissimè ligatus, multis iniurijs Annæ principi ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45928](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45928)

conculcari feruentissimo cupiam desiderio, gaudensq; accipiam omne opprobriū, contemptum & humiliationem mei ipsius, nil aliter de me sentiens, quam de vilissimo peccatore, & huius mundi omnium hominum infimo atq; nouissimo, quam peccatis meis cunctis me indignum fecerim (sicuti reuera esse confiteor) beneficijs, donis & gratijs, quæ à Deo recepi aut recipere potui, aut recipere adhuc possem; simulq; iuste commeruerim pœnas, aduersitates, & supplicia, quæ mihi possent vnquam accidere, etiamsi totus terrarum orbis à summo cœli cardine vsq; ad infimū in ferni centrum exurgat in me, & pugnet contra me, vt ita tandem benignissima Domina, per auxilium Diuinæ gratiæ, tuæ gloriosa mihi intercessione promerita, ex contemplatione sedula amarissimæ pœsionis & mansuetissimæ patientiæ filij tui, impatientiæ, rancoris inuidiæ, suspitionis, & iracundiæ ille spiritus in me præfocetur, dissiperetur, elidatur & exturbetur: vt iugiter sine quærimonia inoffensus ac imperturbatus perseuerem, quibuscuq; etiam afficiar contumelijs, opprobrijs & iniurijs, etiam si ad extremum mors mihi infligatur: vtpotè resignatus in omnibus Deo (sicuti verum decet humilem) decurus manu omnia nudè & immediatè accipiam, quæcunq; mihi eueniant & à quocunq; homine vel creatura.

Nihil horum omnium alienæ culpæ, sed propriæ ascribam, non humanum affectum, sed Diuinum erga me beneplacitum & prouidentiam attendens, cuius voluntas in æternum est laudabilis, benedicta, sancta, iusta, nobis optima & utilissima, cum in Deum nulla vnquam cadat iniquitas aut malitia: qui plus in immensum & ineffabiliter nos diligit, melius nobis vult & optat, potest, scit & facit, quam ipsi nobis, nec possit præ immensâ, infinita, purissima & superexcellēti bonitate sua male aut infideliter, agere, seu quod nostra aduersetur saluti quid tribuere, si saltem ei consideremus. Cui fidsissimo patri, fac precor ò benedicta inuentrix gratiæ prærogatiuam quam meruisti, per misericordiam quam peperisti, mē in omni vita, in omni euentu, & in æternum conformem per omnia, voluntati nimirum, amore, intentione & desiderio inueniri, quo dulcissimus Deus meus me semper vacantem inueniat, obtemperantem, patientem, & instrumentum operationi suæ aptissimum, quo quicquid operari diuinæ suæ placuerit Maiestati, pro omni desiderio & beneplacito Deifici cordis sui, possit in tempore & æternitate. Eia ergo Domina nostra, mediatrix nostra, aduocata nostra dulcissima Maria, impetra mihi à dilecto filio tuo, qui te suam genitricem honorans, nihil negat vnquam, continuam & indefinētem gratiam eius, vt beneplacitum suum vbiq; & in omnibus vigilanter obseruem, clarè cognoscam, fideliter & indefatigabiliter adimpleam. Quæcūque illi displicēt, vtruta peccata, vitia, & oblectamenta carnis ac sensuum, summa auersione fugiam, & indefinenter sine vlla tergiuersatione mortificem: quæ verò placita ipsi sunt, ardentissima alacritate perficiam: aduersa omnia & grauamina interna & externa, dulci ac fortissima æquanimitate perferam. Omnia accidentia cum præcordiali gratitudine de manu Dei suscipiens, in supremam eius laudem & honorem cuncta fidelissime expendam, traham & conuertam, Amen.

Actio gratiarum pro cruciatu & angustia p̄ssimi cordis Deiparæ & intemeratæ virginis Mariæ, qua estuabat, dum prædilectus natus eius post truculentam sui captiuationem crudelissime ligatus, multis iniurijs Anne principi sacerdotum adduceretur, horribili alapa ibidem caderetur, & à discipulo suo ter negaretur.

THRENOS V.

23 2

Electif-

Electissima Dei mater, suauissima ac gratiosissima sponsa Spiritus sancti amabilissima Domina mea in æternum benedicta, recordare mœroris atq; tristitiæ, qua virgineum cor tuum sauciabatur, dum desiderabile lumen oculorum tuorum, dum vnicum cordis tui solatium, filius tuus prædilectus post duram ac atrocem sui captiuationem ignominiosè, iniuriosè, crudeliterq; nimis instar latronis scelestissimi in tenebris duceretur, Annæ sacerdotum principi præsentandus.

Heu mater dilectissima quis enarrare: immò quis intellectu comprehendere sufficeret, quas molestias, quas iniurias, quantam crudelitatem, quem deniq; contemptum, in hac illi via indefinenter intulerint? Quoties armatis manibus, & fustibus verberarint, quoties blasphemauerint, quoties veneranda eum protraxerint barba, quoties atrocissimè vinctum & ligatum, vno huc, altero illuc retrahente, tertio pedibus à tergo protrudente miserabiliter ceciderit? quam bestialiter atq; inhumaniter eum pedibus calcârint? Et resurgere non potuit, quia vinctis nimirum post tergum manibus suis, super terram instar putridi cadaveris eum traxerunt funibus & catena collo eius alligata; quantopere demum impij illi & lasciuji nebulones properârint, trahentes eum & verberibus impellentes, vt eum quam citius principi adducerent sacerdotum? Hoc modo non secus qui latro (immò nunquam latro aut scelestus quispiam tam crudeliter & inhumaniter tractatus est, tam turpiter deformatus, vt Christus Iesus tuus & Dei viui filius cui tamen nulla vnquam peccati macula adhæsit) quispiam & morti obnoxius aut homo sceleratus coram Anna pontifice violenter protractus, tandem statuitur multis falsis criminationibus accusatus.

Sed ô virgo benedicta & mater rælestissima recordare quam humiliter potens ille Dominus stetit illuc vinctus & consputus, demissis oculis, virgineo suffusus pudore, amabili aspectu, coram vilissimo ac inflato peccatore. O quomodo cor tuum maternum comparsione & mœrore flagrabat, dum verecundum, humillimū, innocentissimumq; filium tuum in cuius ore nunquam dolus, nunquam in opere illius inuenta est iniustitia, ad sanguinarium, superbum ac tumidam illum sacerdotum principem aded miserabiliter & ignominiosè adductum cognouisti, ab eodem discutiendum, interrogandum, iudicandumq;. Qui eum de discipulis & doctrina eius fallaciter percontatus, aliquam ex verbis eius ipsum condemnandi occasionem capere nitebatur, sicuti sæpius cæteris conspirantibus Phariseis antea non modo per ministros eum in sermone reprehendere (quo necis eius quandam nanciscerentur ansam) verùm etiam apprehendere & occidere conatus fuit: sed nondum venerat hora eius iam verò adest mater Dei pijsima, hora illa & potestas tenebrarum, qua inuidi & maligni Pharisei suam in eum explerent fitim & ferocitatem. Ea propter fraudulentum modo princeps hic sacerdotum tum exorsus est interrogare, quo eum neci traderet, si quippiam contra legem aut locum sanctum respondisset. At Iesus filius tuus Deiq; sapientia, fraudem intelligens pontificis, prudenter & verecundè eidem respondens, ad auditores, quibus libentius crederet, eum remisit, dicens: Ego palam locutus sum mundo: Ego semper docui in synagoga & in templo, quo omnes Iudæi conueniunt. Quid me interrogas? Interroga eos, qui audierunt, quid locutus sum ipsis, Ecce hi sciunt quæ dixerim ego. Hæc autem cum dixisset, vnus assistens ministrorum homo impius & perfrixtæ frontis horribilem dedit Iesu alapam, dicens: Sic respon-

dis

2. Pet. 2.

Ioan. 13.

Matt. 23.
Ioan. 7.
Luc. 22.

Ioan. 18.

des pontifici? Respondit ei Iesus: Si male locutus sum, testimonium perhibe de malo. Si autem bene, quid me cadu?

Ec in comparabilem mansuetudinem innocētissimi agni filij tui mater benignissima & humillima. Nunquid mandavit igni, vt de cœlo descendens cremaret vilissimum hunc nebulonem? Aut terræ iussit sese aperire, & hunc blasphemum deglutendo viuum deijcere in infernum? Imo ne vllam se excusandi aut vlciscendi occasionem, cum tamen vsq; aded iniustissimè caderetur, quæsiuit. Non enim faciem in rugas contraxit, non ira excanduit, nec ad contumelias linguam laxauit, sed grauem hanc ignominiam lato ac liberalissimo pro me animo patientissimè sustinuit. Quis nimiam hanc eius benignitatem & patientiam absque lachrymis commemorare poterit quod gratiosam faciem suam, in quam Angeli desiderant prospicere, tam crudeliter à vilissimo scurra verberari permisit? Obduratus ego, impius & crudelis peccator, qui lapideum, imò ferreum pectus circumfero, quo præ nimia præssura vertam cor meum profusus ignoro, vbi recolo grauem hanc ignominiam: violentam, inquam, hanc alapam à tam pessimo adulate & nebulone Domino & Deo meo illatam, dumq; admirandam hanc eius mente pertracto mansuetudinem & benignitatem? Quanto magis virgineum ac maternum cor tuum longè piissimū ac amantissimum præ dolore & mœrore in te contremuit, præ compalsione æstuaui & liquefactum fuit, dum vehementem, sonoram, ac grauem hanc alapam auri- bus cordis susciperes, in spiritu cognosceres, ac mente tristissime meditareris, ad cuius illationem & concussam, ipsi sanguinem è naribus emanasse, dentes motos, sacrilegæ manus vestigia in benedicta filij tui maxilla permanisse, gratiosam faciem eius rubore ac calore suffusam incumuisse creditur, & satis id quidem est credibile. Adiunxit autem hisce sese intensissimis cruciatibus & mœstitudinibus tuis, cordiq; tuo insiliuit o pientissima virgo, o fidelissima & tristissima mater alius acutissimi & dirissimi doloris gladius, ex infirmitate ac lapsu strenuissimi apostolorum principis profiliantis: qui licet à suauissimo suo ac amantissimo fuisset magistro præmonitus, attamen timore victus, coram vilissima ostiaria non modo confiteri erubuit, verum etiam Deum ac Dominum suum vsq; aded turpiter ac infideliter cum iuramento ac sui execratione & anathematizatione ter negauit, O quam cuncta filij tui viscera compalsione & misericordia quoq; mota fuere, ob infirmitatem & lapsum prædilecti discipuli, ob vulnerationem ac mortem membri sui. Non minori vtiq; vulnus hoc eū affecit dolore, quam si ipse illud in seipso accepisset. Et quanto maior cor eius piissimum mœror inuasit, tanto eum citius ex Sathanz eripuit potestate, in quam prolapsus fuerat, rursus erigens cū per eū præuenientem gratiam suam, ideoq; eum citissime & illic gratiæ suæ oculis respiciens, permisi radios Diuinæ lucis suæ micare in obscurum fundum illius. Quos vt à Christo suscepit continuo quoq; securus est, tactui, & inspirationi spiritus morem gerens, faciesq; quod ab illo facere monebatur. Quandoquidem, vt ait scriptura, (postquam eum tertio negasset & gallus cecinisset, recordatus verbi Domini quod dixerat: Prinsquam gallus cantet, ter me negabis regressus est, & fleuit amare. Egressus est extra consortium peccatorū, per quos ad casum & culpam pertractus erat. In cætu nanq; Apostolorum haudquam negauit eum, Et fleuit amare: ad se reuersus in suumq; se fundum recipiens tactus fuit dolore cordis intrinsecus, culpam & infidelitatem suam agnoscens atq; lugens acerbe, lamentis pœnitentiæ ipsum reconciliare studens. O quali cum dolore

1 Petri 1.

Mat. 26.
Marc. 14.
Luc. 2.
Ioan. 17.Matt. 26.
Mar. 14.
Lucæ 22.

ac gemitu talem, o amantissima & fidelissima Domina, lapsura licet per infirmitatem ex diuina permissione commissum, mente reuoluisti. Quam sunt insuper omnia mœrore & compassione materna tua viscera concussa, super præcharissimo filio tuo, ab vno discipulorum suorum vendito & tradito, ab hoc trina vice negato, ab omnibus denique inter lictores crudelissimos solo relicto, qui sine cessatione, contumeliosis, iniurijs, blasphemijs eum affecerunt. Pro hoc mœrore & doloris gladio o fidelissima mater te benedico milleque saluto. Ave electissima Dei genitrix virgo Maria, Amen.

Pia & affectiua deploratio multiplicis in religione commissa inobedientie, & pro humili & simplici, hilarique superioribus exhibenda obedientia, denique pro mitissima patientia in omni obiurgatione, paupertate & dolore, Precatio V.

O Sanctorum omnium sanctissima, post Deum singulare privilegium sanctitatis, summi regis mater & filia, virgo in æternum benedicta Maria: En in augmentum gaudij sempiternæque dulcedinis tuæ, cordi tuo virgineo purissimo represento ineffabilem mansuetudinem, patientiam singularem, obedientiam humillimam & incomparabilem præ dilecti nati tui Christi Iesu Domini nostri, quam tortoribus & hostibus suis exhibuit, ad eum in eum ferocissimis. Siquidem non restitit dum caperetur, non murmurauit dum ligaretur, non recalcitrauit dum duceretur, non maledixit dum traheretur, non comminabatur dum pedibus tereretur & conculcicaretur, non se vindicauit dum iniurijs afficeretur, non vlciscebatur dum ad eum iniustissime alapa caderetur: sed percussorem suum lenitate verborum & allocutione maluit placare benigna, quam vti vindicta: *Si male, inquit, locutus sum, testimonium perhibe de malo: Si autem bene, quid me cadis?* Quid hac responsione benignius, quid benignitate hac dulcius? Præter hæc in ferocissima captione, in atrocissima ligatione, in crudelissima & ignominiosissima sui, tanquam scelerosi latronis deductione, patientissimum non modo, verum etiam in cunctis iniurijs & conuitijs furiosissimæ eorum voluntati morigerum se & obedientissimum exhibuit, erga Patrem suum cœlestem gratissimus perseuerauit, pro qualibet iniuria ipsis quoque præcordialiter compassus est. O mater pietatis, o mundi spes & gloria, o peccatorum venia, clementissima Domina virgo Maria, quid miser ego, quid irreformatus, vitiolosissimus & inobediens ad hæc respondebo? En rex gloriæ qui totum mundum verbo creauit & regit, cuius potentia nemo potest resistere, quam humilis, quam obediens, quam paruus, quam infirmus, quam despectus propter me fieri voluit? Vbi iam sunt illa millia millium cœlorum agmina coram eo in facies suas procidentia, ipsum adorantia, benedicentia, laudantia & sine intermissione dicentia: *Sanctus, Sanctus, Sanctus?* Nimirum o amabilissima Domina nox est hæc amaritudinis, tempus mœrore, & hora tenebrarum. Et hanc tamen iam horribilem & tristem noctem propter me sponte aggressus est, tantam confusionem & ignominiam, tantum contemptum & opprobrium, tot penas & iniurias propter me benignè hilariterque sustinuit, quo patientiam mihi & humilem obedientiam commendaret. Ast quid infelix ego, o mater sanctitatis, o virgo Deo plena dicam ad hæc, qui non modo pro his me vllas quidem gratias, sed insuper tot offensiones, tot transgressiones præceptorum Dei & legum, statutorumque meorum retribui, cum tamen ordini & superioribus meis in omnibus simpliciter obediturum me vouerim? Heu quoties superiorum meorum voluntate cognoscens, nisi iuberer aut monerer acquiescere seu satisfacere, renui?

Heu

IOAN. 13.

Esai. 6.
Apo. 14.